

HELENA HUNTING

Költözz

AZ ÁGYAMBA!

PASSION
VALOGATÁS

Rubynak se munkája, se lakása, se magánélete nincs, ám úgy tűnik, mindez egy csapásra megváltozhat, amikor beköltözik Bane luxuslakásába, hogy gondozza az egzotikus állatait.

Ruby Scott hónapok óta késik a lakbérrel, és képtelen normális munkát találni. De ekkor jön egy meghallgatás, ami mindent megváltoztathat! A nagy áttörés helyett azonban megbetegszik, és a lehető legmegalázóbb módon járhatja le magát. És mindez egy rejtélyes, jóképű srác miatt történik, aki az előző este megcsókolta.

Szerencsére a barátnője egy tökéletesnek tűnő megoldással áll elő: egy hihetetlen munkalehetőséggel. Rubynak be kell költöznie a hotelmágnás, Bancroft Mills luxuslakásába, amíg ő elutazik, és gondoznia kell egzotikus háziállatait. De amikor a frissen hajléktalanná vált Ruby először találkozik jövőendő munkaadójával, kiderül, hogy Bane ugyanaz a srác, aki miatt beteg lett. Amikor Bane rájön, hogy mekkora bajt okozott Rubynak, felajánlja neki, hogy költözzön hozzá, és gondozza az állatait, egészen addig, amíg rendbe nem jön az élete.

A Költözz az ágyamba! viccesen zavarba ejtő és szexuálisan túlfűtött jelenetei biztosan magukkal ragadják majd az olvasót, akít a nevetés és a vágyódás hullámai nem hagynak majd aludni.

HELENA HUNTING

a New York Times és a USA Today bestseller szerzője, Toronto közelében él csodálatos családjával és két cuki macskájával, akik úgy gondolják, billentyűzete a legjobb alvóhely. Helena írásai között az érzelmes, kortárs szerelmes regényektől a vicces, romantikus komédiákig minden megtalálható.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.helenahunting.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A Költözz az ágyamba! szívmelengető, szellemes, nagyon izgalmas és végtelenül szexi! Nagyszerű olvasmány! Én most épp azon gondolkodom, hogy beszerzek valamilyen kisállatot...”

New York Times

„A Költözz az ágyamba! tele van humorral megírt kínos jelenetekkel, és annyi szexuális feszültséggel, ami egy fél lakótelep fűtését képes lenne ellátni! Szórakozz, vágyakozz, neved, érezd jól magad – olvass Helena Huntingot!”

Amazon

„Ez a könyv egy szexi romcom Helena Hunting kivételes stílusában: végig a meztelen igazságot láthatjuk, ami hol mosolygásra, hol vágyakozásra készíteti az olvasót – egyszerűen imádnivaló!”

A Novel Glimpse

„Egy ültő helyemben olvastam végig ezt a szexi, könnyed hangvételű, romantikus történetet, aminek a szereplői azonnal belopják magukat a szívedbe! Az erotikus részek izgalmasak, és összességében a teljes könyv igazán élvezetes olvasmány!”

Goodreads

„Helena Hunting írása az első perctől lekötötte teljes figyelmemet: a tartalmas párbeszéd, a főszereplő pár évődése, illetve a köztük lévő kémia, barátság és romantika fantasztikus történetet hozott létre!”

Barnes & Noble

PASSION
VALOGATÁS

HELENA HUNTING

Költözz
AZ ÁGYAMBA!

— részlet —

1. FEJEZET

Uralkodj a nyelveden!

RUBY

Leteszem az asztalra a félig teli limoncello-martinis poharat – most nincs más, ami ennél jobban hasonlítana a mézes-citromos vízhez –, és elcsípem az elhaladó pincért. Elveszem az egyik felkínált szalvétát, és kecsesen válogatok az előételek között a gombás meg mit tudom én milyen koktélszendvicseken ámuldozva. Az előétel neve nem számít annyira, mint az, hogy mennyire jó. Az ízlelőbimbóim táncolnak örömükben, akárcsak a gyomrom. Ha az eljegyzési parti ízélőt ad abból, hogy milyen lesz a lagzi, akkor műanyag ételtartó dobozokat fogok becsempészni a retikülömben.

A legjobb barátnőm, Amalie – akit Amie-ként emlegetek, hiszen iskolás korom óta ismerem – egy eszméletlenül gazdag pasihoz megy feleségül, ami végső soron logikus, hiszen ő is hihetetlenül gazdag családból származik. Az egybekelésük révén újabb lépcsőfokokat tesz meg felfelé a társadalmi ranglétrán, így a családja szerint nagyon okosan választott párt.

Mivel én is ugyanilyen kiváltságos családban láttam meg a napvilágot, ki merem jelenteni, hogy ez a pénzügyi partnerségen alapuló keringő a kevésbé jó dolgok közé tartozik, ha vagyonos az ember. A szüleink arról papolnak, hogy szerelemből házasodjunk – azaz valójában a bankszámla és a társadalmi státusz iránti érzett olthatatlan vonzalom miatt. Amie vőlegényének olyan hatalmas a vagyona, mint egy pornósztár dákója, míg a barátnőm elmondása szerint az igazi dákója inkább csak átlagos, ami azért kissé elszomorító. De hát nem kaphatsz meg mindent.

Figyelman kívül hagyom a pincér rosszálló homlokráncolását, miközben finoman a számba tolok egy csodás garnélás kosárkát, hogy helyet csináljak egy másiknak a koktélszalvétámon. A tényér hatékonyabb megoldás lenne, de valahol letettem az enyémet, és valaki már elvitte. Be kell érnem a szalvétával.

A jelenlegi munkám – vagyis annak hiánya – miatt változtatnom kellett az étrendemen. Sok instant ráment eszek. Megkérhetném az apámat, hogy még többet segítsen, mint eddig, de ha több pénzt kérnék, az mindkettőnk számára azt bizonyítaná, hogy nehezen boldogulok egyedül. Erről pedig *szó sem lehet*. Abban a pillanatban vissza kellene költöznöm Rhode Islandre, hogy egy íróasztalnál ülve én is a vállalata irodai robotjai közé tartozzak. Ha össze kellene írnom, hogy milyen csodálatos dolgokat tehetnék, ez eléggé a lista végén lenne.

Megvárom, hogy a pincér továbbmenjen a következő társasághoz, körülnézek, hogy nem figyel-e valaki, majd úgy teszek, mintha keresnék valamit a retikülömben – és

keresek is. Lopva szétnyitok egy nejlonzacskót, összehajtom a szalvétát a garnélás kosárával, és belecsúsztatom.

Ma este már harmadszor. Elég rendesen bespájazoltam előételből az elkövetkező néhány napra. Jók lesznek majd köretnek az instanttészta-vacsoráimhoz. És ebédjemhez.

Amikor éppen nem lopkodok az előételből, akkor buzgón csekkolom a dögös pasikat, mivel egyedül jöttem. Elhívhattam volna valakit, de az eljegyzési partik tipikusan olyan események, amik már utalnak a lehetséges további randikra. Jelenleg nincs senki, aki ennyire érdekelne. Ráadásul holnap meghallgatásom van, és nem maradhatok fenn sokáig. Ez viszont kizárja a randi utáni dugás lehetőségét, így jobb is, hogy egyedül jöttem.

De nem fürdök az önsajnálatban, hogy nincs velem senki, hanem a hajuk és a cipőjük alapján rangsorolom a partiképes szingli pasikat. A haj sokat elárul egy férfiről. Tudom, hogy kinek volt beültetése, és kinek nem. A hajbeültetés öntudatosságra és túlzott hiúságra utal.

A cipő is sokat elárul arról, hogy melyik típussal van dolgom. Ha a cipőjének orra hegyesebb az enyémnél, akkor a férfi általában túl igényes, ami alatt azt értem, hogy a nőekkel szembeni elvárásai már meghaladják azt, aminek én valaha is hajlandó lennék megfelelni. A hajbeültetés és a hegyes orrú cipő a legrosszabb kombináció. Az ilyen férfiak erőltetik a mellplasztikát és a zsírleszívást – mindegy, csak minél jobban hasonlítson a feleségük egy Barbie bábára. Én senkinek sem leszek a szóltan trófeája.

– Ruby, minden oké? – kérdezi Amie a vállamhoz érve.

– Hogy mi? Ja, persze. Minden oké. Sajnos mennem kell. Már fél órával ezelőtt el kellett volna mennem, de hihetetlen a kaja.

Átkarolja a vállamat. – Örülök, hogy egy kis időre el tudtál jönni.

– Nagyon sajnálom, hogy nem maradhatok tovább. Rossz, hogy ilyen hamar el kell mennem. És anélkül, hogy legalább egy telefonszámot szereztem volna. Bár az igazat megvallva, teljesen lefoglalt az előétel lopkodása.

Amie legyint egyet: – Biztos lesz még egy csomó parti az esküvő előtt. Tudom, hogy izgulsz a meghallgatás miatt, és ideges is lehetsz.

– Nemcsak az ujjaimat, mindent keresztbe tennék, ami szerencsét hozhat holnapra. Még a nagyajkamát sem hagyom ki, ha eléggé lelógna.

Amie köhögni kezd, és körbepillant, hogy a karót nyelt aranyifjak nem hallották-e meg, hogy egyetlen szavakkal utaltam a puncimra.

– Bocsánat – mondom, de csak részben gondolom így. Nem akarom égetni a barátnőmet, de mióta ez a gyémántokat szaró jóember besétált az életébe, felvette ezt a sznob, a felső tízezerre jellemző stílust. Valaha nagyon szerettük a puncis vicceket. Legalábbis a főiskolán.

Legyint a kezével a levegőben – azzal, amelyiken a kő van –, és elmosolyodik. – Semmi baj. Engem nem izgat, de Armstrong anyja lehidalna, ha hallaná, hogy valaki az altesti szervekre utal.

Az, hogy már a legjobb barátnőm is „altesti szervekről” beszél, finoman szólva is aggasztóvá teszi az eljegyzését.

Eddig kimaradt ez a sznob finomkodás: mi mindent a nevének nevezünk.

– Amalie! Hát itt vagy! Már mindenhol kerestelek. Gyere fényképezkedni!

Amie a közeledő nő felé fordul. – Ó! Elnézést. Eszembe sem jutott, hogy most van a fotózás.

A nő ránézésre az ötvenes évei végén járhat, bár a számtalan műtétnek köszönhetően a bőre babapopsi-simaságú, legalábbis az arcán. A nyaka már más tészta. Végignézek rajta. Fekete ruhát visel, ami inkább temetésre való, mint eljegyzési partira, a nyaka körül meg valami állatot látok. – Az ott él? – Kinyújtom a kezemet, mintha meg akarnám simogatni a kis kedvencét, ám ő elhúzódik, így én is követem a példáját.

– Ha-ha! – vakkantja. – Hogy te milyen vicces vagy! A hangjából úgy tűnik, hogy egyáltalán nem talál viccesnek.

– Az a stóla – mondom ostobán – róka?

Végigsimít a nyaka köré tekert állati tetemen, és utálkozva húzza el a száját. – Nerc.

Legalább nem fókabébi. Mégis ki vesz fel stólát ebben a században, hacsak nem egyedül, a vadon közepén akar életben maradni? És május van. – Reméljük, hogy odakint nem ólálkodnak állatjogi aktivisták egy vödör festékkel.

A nő pislogva néz rám.

– Gwendolyn, ő a legjobb barátnőm és az első nyoszolyólányom, Ruby Scott. Ruby, a hölgy Armstrong édesanyja.

Bassza meg! A legjobb barátnőm leendő anyósát sértettem! Nem a legjobb kezdés.

Gwendolyn úgy nyújtja felém a kezét, mintha azt várná, hogy megcsókoljam. Inkább megrázom. – Ó, igen! Amalie már mesélt a családotról. Scott Gyógyszeripari Vállalat, ugye? – Félrehajtja a fejét, és a homlokát ráncolja, legalábbis azt hiszem. Nehéz eldönteni, mert az arca szinte meg sem mozdul.

– Ööö, igen. – Ez az, amit gyűlölök. Hogy rögtön más-hogy néznek rám az emberek, amikor megtudják, hogy ki vagyok, és hogy gazdag családból származom. Aztán meg ítélik, hogy nem igazán tartozom közéjük, hiszen Amie-vel ellentétben mi „újgazdagok” vagyunk. Három generáció óta vagyunk a családuk, de ebben a körben ez újnak számít.

– Ha jól tudom, az édesapád új, egészségügyi laboratóriuma korszakalkotó felfedezéssel állt elő. – A hanghordozásából ítélve helyteleníti. Talán a férje felfedezte a mesterséges soha véget nem érő merevedés csodáit, így a kiszáradt hüvelye most haragszik rám.

Ugyanis az apám csapata állt elő a legújabb, merevedést elősegítő gyógyszerrel. Ez a cucc a pornósztarok örökségét viszi tovább. Bólintok és mosolygok, pedig az apámnak semmi köze sincs a gyógyszer kifejlesztéséhez. Ő csak pecsenyén jár-kell, és elhiti az emberekkel ennek az ellenkezőjét.

– Ruby már épp indul. Rögtön visszajövök, és akkor készíthetünk néhány képet.

– Persze, hogyné. – Gwendolyn búcsút int nekünk, Amie pedig karon fog, és elkormányoz onnan. Gwendolyn már valaki mással elegyedik beszélgetésbe.

– Bocsánat, hogy beszóltam a stólájára – motyogom, miközben átvágunk a helyiségen.

– Semmi baj. Be van rúgva, így valószínűleg nem fog rá emlékezni.

Nem lehet egyszerű történet a néni. Ez viszont Armstronggal kapcsolatban is sok mindent megmagyaráz. Még mindig nem jöttem rá, hogy mi a vonzó benne. Állandóan úgy jön-megy, mint aki egy kurva nagy karót nyelt le. Az is aggaszt, hogy milyen gyorsan történt minden. Alig néhány hónapja vannak együtt, de Amie látszólag meg van győződve, hogy egymásnak teremtették őket. Gondolom, szükség esetén benne van a pakliban a válás botrányos lehetősége is.

Nem mintha a válás előszelét érezném vagy ilyesmi.

Csak hát tudom, hogy úgy cserélgetik ezek az emberek a feleségeiket, mint az autóikat, ha az adott modell behorpad – vagy a botox már nem állítja meg a ráncokat. Az apám is a harmadik feleségét fogyasztja. A jelenlegi mindössze huszonnyolc éves. Régebben a titkárnője volt – ez milyen közhelyes!

Amie a hajamhoz ér, amikor belépünk a bálterem aijtaján. Hajsütővassal próbáltam begöndöríteni, de nem sok sikerrel: már ki is egyenesedett. Amie-nek hihetetlenül hullámos, vörösseszőke haja van, a színe és a dússága is pont az ellenkezője az enyémnek. – Felhívjalak reggel, hogy felébresszelek? Hogy nehogyl elaludj, és elkéss!

– Nem kell. Egy ilyen buli után holnap reggel kimerült leszel. Most az egyszer ki kellene aludnod magadat.

– Holnap dolgoznom kell. Korán kelek.

Nem igazán értem, hogy miért szervez valaki hétfő este eljegyzési partit, de a jelek szerint Armstrong anyja nagy befolyással bír. De ha hétvége lenne, Amie jó eséllyel akkor is korán kelne. Bármikor is fekszik le, a belső órája 5:45-re van beállítva.

– Jól hangzik. Eljöhetnél hozzám ebédre vagy ilyesmi.
– Biztos össze tudok kaparni annyit, hogy megvegyem a szendvicshez valókat.

Amie erre kelletlenül grimaszol: – Armstrong édesanyjával ebédelek, hogy megbeszéljük az esküvőt.

Én is hasonló arcot vágok: – Jó szórakozást hozzá!

– A héten majd valamelyik nap együtt vacsorázunk. Meghívlak.

– Nem kell fizetned. – Az igazat megvallva nem engedhetem meg, hogy Amie-vel vacsorázzak, hacsak nem a lakásom közelében lévő hamburgeresnél esszük a legolcsóbb menüt, de büszkeségből ezt inkább nem vallom be. Sajnos Amie esküszik, hogy ételmérgezést kapott ott, ezért hallani sem akar arról, hogy ott együnk. Nagy szívás, amikor épp két munka között van az ember lánya.

– Elviszlek vacsorázni, hogy megünnepeljük a meghallgatásodat.

– Ha ragaszkodsz hozzá. – Nagyon szívesen ennék végre valamit, ami nincs celofánba csomagolva.

– Igen. – Elmosolyodik, mintha ez nem lenne olyan nagy dolog. Én fejben már különböző éttermek étlapjait tanulmányozom, hogy hol lehet emberi áron jó sokat enni.

Amie nincs tudatában annak, hogy jelenleg mennyire sanyarú az anyagi helyzetem. Őszintén megvallva én sem tudtam, amíg tegnap rá nem néztem a számlámra. Arra,

amelyikről az apám nem tud. Aminek az egyenlege igazán közelít a nullához. Három héttel ezelőttig folyamatosan kaptam a fizetési csekkjeimet, és egy öt hónapja futó produkcióban szerepeltem. De amikor az utolsó két csekket csak késve kaptam meg, majd be sem váltották őket, már tudtam, hogy valami nincs rendben. A produkciós cég csődbe ment, nekem pedig hirtelen elapadt a jövedelmem.

De ez még nem minden. Alig egy héttel később az ügynököm úgy döntött, hogy minden előzetes figyelmeztetés nélkül korán nyugdíjba megy. Az összes ügyfelét szélnek eresztette, mi meg kétségbeesetten próbálunk találni valakit, aki képviselne. Eddig nem kaptam új szerepet, és új ügynököt sem találtam.

Szükségem van erre a szerepre, mert ellenkező esetben le kell nyelnem a keserű pirulát, és részmunkaidőben még drága kávékat főzni a helyiségben tanyázó, elkényeztetett faszfejeknek. Ami nincs ellenemre. Csak nagyon gáz, hiszen majdnem két éve háromszoros kitüntetéssel diplomáztam a Randolphon. Naivan azt feltételeztem, hogy ha tudok énekelni, táncolni, és értek a színjátszáshoz, akkor az már belépő a Broadwayre. Ennél nagyobbbat nem is tévedhettem volna! Eddig csak két szerény szerepet kaptam az off-off-Broadway kis színházaiban. Remélem, hogy a holnap nap jól sikerül, és újra kapok majd fizetést. Nem akarok a többi lehetőséggel foglalkozni, pozitívan gondolkodom, és remélem a legjobbakat.

Megölelem Amie-t, és megiszom a martinit, majd miután letettem a poharat, azt kívánom neki, hogy érezze jól magát... már amennyire tudja, figyelembe véve, hogy milyen társaságban kell forognia. A mennyezetről lógó hatal-

mas csillárok fényét lejjebb csavarták, így a világítás nem a legjobb. Vagy csak a martini miatt nem látok jól.

Sosem voltam valami nagy piás. A főiskolán, amikor a barátaim sörözgettek vagy kézen állva sörivó versenyt tartottak a diákbulikon, én voltam az a lány, aki egész éjszaka ugyanazt a piros műanyag poharat szorongatta. Az sem segített, hogy általában csak sört ittak, amit nem sikerült megszeretnem. Így hát hiába kortyolgattam ugyanazt a pohár martinit az érkezésem óta, a maradék kihörpintése után úgy érzem, mintha egy egész üveg vodkát ittam volna meg úgy, hogy nem ettem... legalább két napja. Ez az érzés nem fog sokáig tartani, de ettől függetlenül zavarba ejtő.

Kilépek az ajtón, és úgy döntök, hogy mielőtt metróra pattannék, meg kellene látogatnom az egyik szép, puccos mosdót. Nem biztos, hogy a hólyagom kibírja az utazást, majd a hazasétálást. A nyitott előtérben csak néhány telefonáló ember lézeng. Észreveszem a mosdó tábláját, és elindulok abba az irányba, miközben igyekszem józannak tűnni.

Ezen a folyosón még rosszabb a világítás, csak néhány díslámpa fénye jelzi az utat. Kissé hátborzongató. Maga a mosdó csodás: a sarokban dívány áll és sminktükör is van. A tükör elé egy hihetetlenül magas sarkú cipőt és rettenetesen rövid, szűk ruhát viselő, abnormálisan hosszú lábú nő telepedett le: a pulton a fél retikülje szét van szórva. Épp telefonon beszél, amit kihangosított. Abból, ahogy kitámasztotta a készüléket, videohívás lehet.

Egy pillanatra elhallgat, és gyorsan végigmér. Még fél másodpercem sincs arra, hogy udvarias műmosolyt eről-

tessek magamra: elfintorodik, mint aki szemét szagát érzi, és elfordul.

Belépek az első ajtón, de azzal szembesülök, hogy a vécé eldugult. Az öklendezést visszafojtva a következőhöz megyek, az már tiszta. Miután bezárkózom a fürkémbe, a modellszerű, rosszindulatú csaj folytatja a beszélgetést, mintha a csukott ajtón át nem hallhatnám.

A vállkendőmet és a retikülömet felakasztom, majd felhúrom a szoknyámat, és betűröm a ruhám dekoltázsába, hogy ne legyen vizes, utána pedig felguggolok. Bármilyen szépek is ezek a mosdók, azért ha lehet, a bőröm ne érjen hozzá az ülőkéhez.

– Jaj! – nyög fel a tolláskodó nő. – Szerinted kövér vagyok ebben a ruhában?

Pofát vágok az ajtónak, és majdnem felhorkantok. Olyan sovány, mint egy seprűnyél.

– Fantasztikusan nézel ki! Lefogadom, hogy jobban, mint Armstrong menyasszonya. Nem is értem, miért veszi el. A lány családjának közel sincs annyi pénze, mint az övének.

– De ők már régóta gazdagok, és tudod, hogy ez mit jelent.

A barátnője helytelenítően fújtat. – Akkor is.

– A ruhája annyira divatjamúlt. Mindegy, szerintem jól alakul a randim Bannyvel.

– Most, hogy már nem focizik, és részt vesz a családi bizniszben, sokkal vonzóbbnak tűnik.

– Rögbizett, nem focizott, és teljesen egyetértek veled.

A beszélgetésüket hallva forgatom a szememet. Pont az ilyen lányok miatt lázadok a másik helyiségben lévő embe-

rek ellen – és mindenki ellen, akinek csak köze van hozzánk. Annyira sekélyesek!

– Mit gondolsz, felhív majd magához? – kérdezi a bárátnője.

– Hát, nagyon remélem. Tökéletes lenne, de nem tudom, beteg vagy valami baja van. Egész este megfázás elleni gyógyszert szedett. Nem mintha számítana. Szerinted fekédjek le vele, ha felhív magához, vagy inkább adjam a félénket? Még egy randi kellene, nem akarok könnyen kaphatónak tűnni.

– Akkor talán csak egy pippantás?

– Ez jó ötlet.

– És ne hagyd, hogy levegye a ruhádat!

– Hát persze. Pár perce viszont küldtem neki egy képet, amin épp nyalókázok. Szerinted ez nem volt túl rámenős?

– Valaha profi sportoló volt, tuti megszokta a rámenőséget.

Azta! Ez aztán a magasröptű eszmecsere. Miután végeztem, a szemkontaktust kerülve megyek a mosdókagylóhoz, és megnyitom a csapot remélve, hogy elnyomom a beszélgetésüket.

A papírtörülközők mellett kis üvegekben krémeket, mentolos cukorkát látok, és – a sors gúnyos fintoraként – nyalókát. Kiválasztok egy szőlőset, kicsomagolom, és a számba dugom. Elveszek egy csomag mentolos cukrot is. Ha egyedül lennék, mindent kirámolnék abból a kis kosárból.

A kezem köré tekerem a kendőmet, hogy ne kelljen megfognom a kilincset vagy bármi mást.

Amikor a férfivécé előtt megyek el, kitárul az ajtó, és egy hatalmas, öltönyös fickó lép ki. Egy élő tank: olyan széles a válla, hogy kissé el kell fordulnia, hogy átférjen az ajtón. Annyira bámulja a telefont a kezében, hogy majdnem nekem jön. Van annyi lélekjelenlétem, hogy megpróbáljak elállni az útjából, mielőtt letarolna. De a kecsességem kimenőt kaphatott, ugyanis nekiütközök, miközben ezzel egy időben próbálom kivenni a nyalókát a számból, hogy ne nézzek ki annyira gázul.

– Hé! – A férfi hangja mély és érdes. Mintha sima köveken szeretkeznék.

Megragadom a zakója hajtókáját, hogy el ne essek, ő pedig átfogja a derekamat, gondolom azért, hogy megtartsa.

Épp csak egy pillantást vetek rá, de ekkor már közvetlenül előttem van az arca. – Nem vagy te egy kicsit rámenős? – Miközben beszél, az orra egy pillanatra a bőrömhöz ér: meleg lehelete cirógatja az ajkamat. A meleg lehelete piaszagú.

– Szerintem nem ... – próbálok tiltakozni, de ellenkezésem nem hozza meg a kívánt eredményt, mert a szétnyíló ajkaimat felkérésnek veszi arra, hogy a nyelve befurakodjon közéjük.

Először azt veszem észre, hogy mennyire skót whisky ízű ez a nyelv. Ami még rosszabb: ha nagyon törném a fejemet, valószínűleg még a márkát is meg tudnám nevezni.

A számba nyög, karja pedig szorosabban fogja át a derekamat. Nyilvánvaló, hogy ez a fickó téved, de bármennyire is döbbszent vagyok, azt el kell ismernem, hogy remekül csókol.

A piaíztól eltekintve az ajka telt és puha, a nyelvét pedig úgy forgatja, hogy a térdem megfedekezik két lehetséges feladatáról: vagy hogy engem egyenesen tartson, vagy pedig hogy nekicsapódjon a tökének, amiért megtámadott a szájával. Az összes megfelelő testrészem melegedni és bizseregni kezd, miközben a nyelvünk táncol – igen, a nyelvünk, mert visszacsókolom, még akkor is, ha nem én vagyok a nyelvének szándékolt célpontja.

A szemem elkerekedik a váratlan, bár cseppet sem ellenemre lévő támadástól, így látom a szép, hosszú szempilláit és a szabályos lejtésű orrát. Azt hiszem, nem csak hatalmas termetű ez az ember, de dögös is.

A mellkasára teszem a tenyeremet, hogy ellökjem, mert ezt kellene tennem ahelyett, hogy hagyom tovább tornázni a nyelvünket. Először a masszív izomtömeg tűnik fel, utána pedig az, hogy milyen puha a szövet. Ahelyett, hogy némi távolságot teremtenék közöttünk, véletlenül végigsimítom a hajtókáját, egészen a gallérig, ahol a meleg bőrhez érek. A keze a csípőmről a fenekemre csúszik. Hirtelen megérzem, hogy a cipzárja mögött igencsak éledezik valami. Elakad a lélegzetem, mire neki ismét mély hang tör elő a torkából.

Mielőtt eldönthetném, hogy ellökjem vagy tovább smároljak vele, éles, ismerős hang harsogja túl a Csodálatosan Csókoló Férfi szakadatlan nyögdecslését. Közel van, épp a fülembe cseng. – Ban, te meg mit csinálsz?

A férfi nyelve eltűnik a számból, a keze pedig a seggemről. A rettenetes zaj felé fordul, és zavartan hol rám, hol pedig a mosdóban szelfiző lányra pillant, majd egyenesen az arcomba köhög.

Öklendezve letörölöm a nyálát az arcomról, eközben a Csodálatosan Csókoló Férfi bocsánatot kér – de hogy kitől, abban nem vagyok biztos. Keres valamit a zsebében, talán egy zsebkendőt?

A mosdóbéli lány undorodva pillant rám, majd dühösen a Csodálatosan Csókoló Férfihez fordul: – Ez – húzza végig a kezét az ultrafitt, szűk ruhába csomagolt testén – ma este a tiéd lehetett volna. – Megpördül a huszonöt centis sarkán, a haja lenyűgözően száll a levegőben, miközben peckesen elvonul mellettünk a folyosón.

– Brittany, állj meg! Azt hittem, te vagy az!

Hát persze, hogy Brittanynek hívják! Ez gyakori név a gazdagok között, akárcsak a Tiffany, a Stephanie meg az összes *ie*-re vagy *any*-re végződő név. Nem mintha az enyém jobb lenne. Sosem fogom megtudni, hogy lettem Ruby*. Még csak nem is júliusban születtem, szóval semmi köze a csillagjegyem talizmánjához.

Csak annyi közös van bennünk Brittanyvel, hogy mind a ketten nők vagyunk, és haj nőtt a fejünkön. Ebben a rettenetes világításban az övének hasonlít a színe az enyémmé, de vagy húsz centivel rövidebb. És mind a ketten ruhát vettünk fel. Mindkettő sötét, az enyém sötét borvörös, az övé pedig fekete. Az enyém néhány centivel a térdem fölé ér, az övé alig takarja a seggét.

Brittany hitetlenkedő arccal, látványosan odafordul a férfihoz, aki még ágyba is bújhatott volna vele. Tökéletesen manikűrözött kezével felém int: – Te ilyen részeg

* angolul a Ruby rubintot is jelent (ford.)

vagy? Szerinted ez a turkálóból öltözött kurva úgy néz ki, mint én?

Dühösen fújtatni kezdek. – Ezt most komolyan mondd? Ha egy centivel rövidebb lenne a ruhád, kilátszana a picsád, és még te kurvázol le engem? – Irigy vagyok arra, ahogy kinéz benne, de hát ő kezdett el sértegetni. Ráadásul nem én vagyok a hibás, hanem a fantasztikusan csókoló pasi, aki az ügyes nyelvét a számba dugta, majd minden dögösségét lenullázta, amikor az arcomba köhögött.

A Csodálatosan Csókoló Férfi közénk lép, és a széles válla szinte teljesen kitakarja előlem a dühös ribancrobotot. – Hohó, hölgyek, ez csak egy félreértés, ne durvuljunk! – Feltűnik, hogy a szó végén alig észrevehetően elnyújtja a j-t. Kinyúl, és egyik kezét a falhoz nyomja, mintha egy lehetséges támadást akarna elhárítani, de aztán rájövök, hogy csak megtámaszkodik. Semmi kétség: be van rúgva. Ami megmagyarázza, hogy miért gabalyodott össze véletlenül a nyelvünk.

– Nem is tudom, hogy miért tépem a számat – mondja gúnyosan Brittany. – Hazamegyek. Töröld ki a számomat!

A férfi dühösen a sűrű, hullámos, roppant elegáns frizurájába túr. És beültetése sem volt, a szexi haja bizony mind az övé. – Bassza meg! – Megfordul, és gyorsan végigmér. Gyorsan lenézek, és látom, hogy a cipője fekete, és ki van fényesítve: hegyes orrnak nyoma sincs. Magabiztos, és nem viszi túlzásba az igényességet.

Észreveszek néhány fontos dolgot, miközben megnéz magának: a tévedése miatt bukta a dögös csajt, aki tuti meglett volna neki. Először is a szeme vörös, a figyelme pedig csapongó, ami megmagyarázza, hogy tévesztett ösz-

sze engem az elviharzó, sötét hajú Barbie babával. Az orra enyhén vörös, ő maga pedig sápadt. Kissé csillog a homloka is. Az se kerüli el a figyelmemet, hogy az öltönytadrágja eleje jól láthatóan kidudorodik. Némi elégedettséget érzek, hogy elég jól csókolok ahhoz, hogy felálljon neki. Végül, és ami a legfontosabb: ez a nagydarab fickó kurva dögös, még úgy is, hogy beteg, ahogy Brittany mosdóbéli beszámolójából volt szerencsém megtudni.

Egy tízes skálán hétmillió.

A férfi megköszörüli a torkát. – Nagyon sajnálom, hogy szexuálisan zaklattalak, és rád köhögtem. Úgy kapdostam be a megfázás elleni gyógyszereket, mint a cukorkát, és azt hiszem, túl sok skót whiskyt ittam. Tényleg azt hittem, hogy te ő vagy, pedig nyilvánvalóan nem.

Azért elég goromba ez a fickó.

A testem felé int, majd az arcomra néz, miközben gyorsan kifújja a levegőt. – Úgy értem, te, hú... szóval dögös vagy.

Vagy talán mégsem olyan goromba.

– Ő viszont a család barátja, így rendbe kell hoznom ezt a dolgot. Mennem kell. Vegyél be C-vitamint vagy valami hasonlót, ha hazaérsz.

Bár sürgősségtelen volt a magyarázat, de valahogy örülök neki. Ezután viszont sarkon fordul, és eltrappol a folyosón.

Azt hiszem, megtiszteltetésnek kellene vennem, hogy összekevert egy szupermodellel, még úgy is, hogy merev részeg, és be van gyógyszerelve.

2. FEJEZET

Az influenza elleni gyógyszer és az alkohol hatása

BANCROFT

Még egy utolsó pillantást vetek a nőre, akit véletlenül molesztáltam, majd követem Brittany hullámszó haját és ringó fenekét a folyosón és az előcsarnokon keresztül. Ha nem Brittanyvel jöttem volna el, és nem ígértem volna meg anyámnak, hogy adok egy esélyt a randinak, akkor valószínűleg visszamennék, és megszerezném a lány számát. Szép a szája. Bár csak nagyon rövid ideig csókoltam, de közben elképzeltem, hogy a nyelvemen kívül mást is beleteszek. Ez így nem igazán árulkodik kifinomultságról, de legalább őszinte vagyok.

Az előcsarnokba érve nem kiáltok Brittany után. Túl sok embert ismerek, és a legutóbbi reakciójából ítélve valószínűleg dührohamot kapna, nekem pedig nem kell, hogy mindenki bennünket nézzon. Le kellett volna mondanom a mai estét, mivel egész múlt héten beteg voltam, mint a kutya. De nem akartam felzaklatni anyámat azzal, hogy lemondok a randit, ahogy Armstrongot sem szerettem volna felbosszantani azzal, hogy kihagyom az eljegy-

zési partit. Így hát teletömtem magam különféle gyógyszerekkel, és erőt vettem magamon. Most meg próbálhatom elsimítani a dolgot Brittanyvel.

Abban a pillanatban, hogy felvettem Brittanyt, már utalt arra, hogy később feljön hozzám.

Hallottam már ezt-azt róla és a szájáról – és nem csak azt, hogy szeret pletykálkodni, ami szintén nem volt titok, hiszen ezer éve ismerem.

Az a szelfi, amin a nyalókát szopogatta, elég egyértelműen utalt arra, hogy nem csak beszélgetni fogunk, amíg iszunk nálam valamit. Amikor összefutottam azzal a nővel a folyosón, azt feltételeztem, hogy Brittany mozdul rám, és úgy gondoltam, hogy akkor essünk túl rajta. Tudhattam volna, hogy nem szabad megragadnom ezt a lehetőséget, mivel valószínűleg még több felesleges problémát fog okozni, de a megfázás elleni gyógyszerek és az este során elfogyasztott italok a racionális, átgondolt döntések meghozatalához szükséges képességeimet összezavarták, és ezért egy vadidegen, ismeretlen nővel csókolóztam a folyosón.

Ráadásul szívességet tettem azzal, hogy elhoztam Brittanynyt: az anyám szervezte így. Brittanynyt az utolsó pillanatban ejtette a partnere, anyám pedig úgy gondolta, hogy itt a tökéletes alkalom, hogy házasságközvetítőként bevesse magát. Általában nem szoktam engedni anyám szeszélyeinek, ha randizásról van szó, de alig több mint egy évvel ez előtt hirtelen szembesülnöm kellett a család fontosságával. Anyámnak egészségügyi problémája támadt, egy sor vizsgálatot kellett elvégezni, és mindenki nagyon aggódott. Az egész a bajnokság közepén történt, így nem tudtam hazajönni, miközben ő hol a kórházban volt, hol pedig otthon.

A baj pedig nem jár egyedül: nem sokkal ezután elhunyt a nagymamám. Hihetetlen asszony volt, a halála mindannyiunkat megrázott. Leginkább ő fogta össze a családot. Szóval, mióta visszaköltöztem New Yorkba, anyám állandóan a randizásról és a megállapodásról beszél. Bűntudatom van, amiért nem voltam vele, amikor szüksége volt rám, ezért beadtam a derekamat, amikor felvetette, hogy randizzak Brittanyvel. Ez így kihúzott a jótekonysági aggregényárverésből is, amire bejelentett, de bele kellett egyeznem egy második randevúba. Szerinte Brittany „jó családból” származik, ami abban a világban, amelyben nevelkedtem, fontosabb a kelleténél.

Megértem, hogy az anyám párkapcsolatokról vallott nézetei nem szokatlanok a neveltetése miatt, és korábban talán egyet is értettem volna velük. Ám az elmúlt hét évet profi rögbivel töltöttem, és ennek köszönhetően sok mindent máshogy látok. Például a kapcsolatokat: azt, hogy miért működnek, vagy éppenséggel nem.

Viszonylag fürgén, de azért továbbra is nyugodtan sétálok a liftek felé, és közben senkinek sem nézek a szemébe. Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz egyenesen menni. Ma este mindenki skót whiskyvel kínált, amit nehéz volt visszautasítani, különösen ebben a tömegben.

Brittany nem tud gyorsan elmenekülni, mert a cipőjének túl magas a sarka. Úgy jár, mintha a kifutón lenne, bárhová is megy. Kissé nevetséges. Pont akkor ér a lifthez, amikor kinyílik az ajtó, így szaporábban kell szednem a lábam. Egyre csak nyomkodja a gombot, de én bedugom a karom, mielőtt teljesen bezáródhatna az ajtó, és belépek.

– Köszönöm, hogy fogtad nekem a liftet. – Vissza kellene fognom magam, de bosszant, hogy ilyen rosszul alakult az estém. Ráadásul a néhány órája bevett gyógyszernek is kezd múlni a hatása. Szarul érzem magam.

Elégedetlenkedve mordul egyet, keresztbe fonja a karját a mellkasán, és egyenesen előre bámul.

Nekem viszont nincs kedvem ezzel foglalkozni. Azt még elviseltem, amikor flörtölt, és arra utalgatott, hogy mit akar csinálni később. Most viszont drámakirálynőt játszik, azt meg nagyon nem bírom. Ugyanakkor meg tudom érteni, hogy zúgolódik, még ha a mostani műsor feleslegesnek is tűnik. Tévedés ide vagy oda, én dugtam a nyelvem valaki más szájába, miközben állítólag az ő partnere vagyok.

Nekidőlök a szemben lévő falnak, ahogy lefelé tart a lift.

– Bocsánatot kérek a másik lány miatt. Azt hittem, te vagy az.

– Én ma este nem megyek fel hozzád – feleli sértődötten.

Zsebre dugom a kezemet. Ha továbbra is fel akarna jönni hozzám, akkor még inkább aggódnom kellene miatta. Az kurvaélet, hogy nem fekszem le vele, mert jobb szeretném, ha a tököm a helyén maradna, és nem tépné le az apja, amikor rájön, hogy már az első alkalommal megdugtam a lányát. – Ez valószínűleg jó ötlet. Még mindig nem vagyok teljesen jól.

Néhány nap múlva üzleti útra megyek, holnap reggel pedig megbeszélésem lesz. Erre nincs időm. Még mindig próbálok felépülni a megfázás és az influenza keverékéből, és nem lehetek ilyen állapotban, amikor nemsokára repülőre ülök.

– Nem tudom elhinni, hogy összekevertél vele. Hiszen csinosabb vagyok nála, nem? – Felszegi az állát, semmi kétséget nem hagyva afelől, hogy megsértődött.

Az a másik nő tízszer jobban néz ki nála, de ha ezt megmondanám Brittanynek, csak még nagyobb bajba kerülnék. Nem mindig az őszinteség a legjobb döntés. Most nagyon rossz a kedvem. – Nem néztem meg alaposan. – Elég gáz, de én ma estére már elengedtem a szórakozást. Gondolatban a zuhany alatt recskázok, és közben arra a nőre gondolok, akit megcsókoltam, nem pedig arra, amelyik a sarokban duzzog.

Ráadásul Brittany nem igazán az esetem. Csinos, de nagyon erősen sminkeli magát. Abban a néhány másodpercben, amíg jól megnézhettem azt a nőt, akit lesmároltam az előcsarnokban – és rájöttem, hogy mekkorát tévedtem – láttam, hogy bizony gyönyörű. Sötét a haja, zöld a szeme, nem túl törekeny, formás, ahol kell, és olyan természetesen szép, hogy belesajdul a tököm. És ez nem semmi, különösen ha figyelembe vesszük, hogy tele vagyok tömve gyógyszerekkel. A héten csak kétszer vertem ki. *Ennyire* beteg vagyok.

– Miért nézel rám így? Már mondtam, hogy nem megyek fel hozzád – dül-fül Brittany, és a tükörképére pillant, hogy minden hajszála a helyén van-e.

Megrázom a fejemet: kezd oszlani a köd. Biztos elbambultam, miközben beszélt. Te jó isten, milyen ramatyul érzem magam! – De azért még gondoskodom arról, hogy biztonságban hazaérj. – Bármennyire is dühít a helyzet, nem fogom hagyni, hogy magának kelljen gondoskodnia fuvarról.

– Tudom, hogy kell leinteni egy taxit.

Feladom, hogy beszélgessek, és már azon jár az agyam, hogy milyen teendőim vannak az elkövetkező néhány napra. Az öltönyömet már kivettem a reggeli megbeszélésre – ez a hétfő esti eljegyzési parti nem sokat segít abban, hogy meglegyen a szükséges alvásmennyiségem. Minél hamarabb ki kell jutnom az épületből, és aztán össze kell szednem a papírokat az utazásomhoz. Öt hét külföldön hosszú idő, és nem engedhetem meg magamnak, hogy fontos dossziékat felejtsek el. Ez az út fontos. Annak a próbája, hogy boldogulok-e, ha nincs lépten-nyomon a sarkamban az apám.

Csenget a lift, és Brittany eltrappol mellettem: amikor hátraveti a haját, a tincsek arcul csapnak. Hagyom, hadd menjen. Elfelejtettem hívni a sofőrömet, így még néhány kínos pillanatot kell eltöltenem a duzzogó Brittanyvel.

Végül megérkezik az autó, és kiszáll a sofőröm, Ralph: rögtön szabadkozni kezd a késés miatt. Biztos látja rajtam és Brittany savanyú arckifejezésén, hogy egyikünknek sem kellemes ez a várakozás.

Kinyitom Brittanynek az ajtót, és a kezemet nyújtom, de ő nem fogadja el.

– Ms. Thorton lakásához megyünk, oké Ralph? – Válon veregetem a sofőrömet, ő pedig felvonja a szemöldökét, de egy szót sem szól, miközben becsusszanok a dühös randevúpartnerem mellé.

Ő elhúzódik tőlem, teljesen a sarokban ül. Hátradőlök, és várok, mert biztos, hogy még mondani fog valamit. Nagyon fáradt vagyok. És akkor eszembe jut, hogy az anyám két randevút ígértetett meg velem. Kezdem úgy gondolni, hogy egy agglegényárverés is jobb lett volna ennél. Az

anyámnak gondja lesz arra, hogy betartsam az ígéretemet. Makacsul rá akar venni, hogy állapodjak meg, mivel a bátyám, Lexington, akivel hónapokkal korábban szakított a barátnője, nem hajlandó ismét elkezdni randizni, ha csak nem arról van szó, hogy felszedjen valakit.

Hét éve vagyok úton, állandóan utazom, és ezért semmiféle tartós kapcsolatom nincs. Megtanultam, hogy a távkapcsolatok ritkán működnek. Amikor beelegyeztem abba, hogy az apámmal dolgozzak, úgy gondoltam: végre gyökeret ereszthetek. És így esetleg találok majd valakit, akivel összejöhetek. Régóta nem volt már tartós vagy komoly kapcsolatom. De most az apám azt akarja, hogy ismét utazzak, engem pedig nem vonz a távkapcsolat.

– Egyáltalán nem úgy nézek ki, mint az a ribanc – zökent ki Brittany a merengésből.

– Nem. – Semmi értelme nem lenne vitatkozni vele. – Bár ribancnak azért nem nevezném.

– Ismered? Korábban már randevúztál vele? Tudtad, hogy itt lesz a bulin? Hihetetlen, hogy ezt tetted velem mindenki szeme láttára!

Lassan felé fordulok. Ahhoz képest, hogy ez egy első randevú, túl sok a dráma. – Nem, nem ismerem. Nem, nem randevúztam vele korábban. Nem, nem tudtam, hogy itt lesz ezen a partin, és hogy érted, hogy mindenki szeme láttára? Rajtunk kívül senki sem volt azon a folyosón.

– Visszacsólt! Nyelvet láttam! Az övét! A szádban! – Vádlón bök felém. – A tiéd pedig az övében volt.

Ez igaz. Annak ellenére, hogy vadidegen vagyok, ez a rejtélyes lány valóban visszacsólt. Ezen később még elgondolkodom. – Nézd Brittany, mondtam már, hogy

tévedés volt. És értem, hogy nem úgy néz ki, mint te, de a folyosón gyenge volt a világítás. Hosszú haját és sötét ruhát láttam, amire reagáltam. Egész héten beteg voltam, nap közben pedig szedtem a gyógyszert. Nem akartam lemondani a randevút, így valószínűleg többet vettem be a kelletténél. Tudom, hogy ez nem mentség, de ez az igazság. – Elkapom a tekintetemet, és behunyom a szememet, közben pedig próbálom nem magam elé képzelni a lányt, akivel végül ma este csókolóztam.

– Igazad van, ez egyáltalán nem mentség. Azt hittem, jól fogjuk érezni magunkat. – Most már nyafogva beszél. – Remélem, az a csókolózó lotyó megérte.

Jó, hogy behunytam a szememet, mert különben látná, hogy forgatom.

Az autó megáll, Ralph pedig rám csörög a belső telefonon, hogy megérkeztünk. Nem engedi le az elválasztó ablakot, és az ajtót sem nyitja ki, amíg vissza nem csörgök.

– Megérkeztünk hozzátok – mondom.

Brittany durcás arcot vág. – Kár, hogy nem szórakoztunk jobban.

Visszacsörgök Ralphnak, hogy megköszönjem neki. Lehet, hogy felhúzott a partnerem, de azért még jól nevelt maradok. – Az ajtóhoz kísérlek.

– Nem szükséges.

Kinyitom neki az ajtót, és kilépek a járdára, hogy megvárjam. Megigazítja a szoknyáját, és elfogadja a kinyújtott kezemet. Ahogy kiszáll, villant egyet. Nincs rajta bugyi, így megpillantom, hogy miből maradok ki ma este. Biztos, hogy ezt szándékosan csinálta. Gondolom azért, hogy ki-

gúnyoljon. Figyelembe véve az állapotomat bármelyik pillanatban ájultan rogyhatok rá.

Az évek során sok nő játszotta ezt el velem. Eleinte még működött, de egy idő után már unalmas, ha nem kell küzdeni. Mindig jobb, ha meg kell érte dolgoznom.

Az ajtajához kísérem, és újra bocsánatot kérek a törtétekért, bár igazából már nem tudom, hogy sajnálom-e egyáltalán az ügyet. Olyan műsort tud csinálni, hogy azt már nehéz elviselni.

De úgy tűnik, hogy az udvariasságom hatására valami megmozdult benne. Miután kinyitja az ajtót, felém fordul, és végigmér, közben pedig megnyalja az ajkát. – Tudod – mondja, és megigazítja a nyakkendőmet, ami tökéletesen egyenesen állt azelőtt, hogy hozzányúlt volna –, ha nagyon akarod, megmutathatod, hogy mennyire sajnálok.

Bármennyire is be vagyok gyógyszerelve, nincs sok kétségem afelől, hogy ez egy ajánlat. – Igen? És hogyan?

– Úgy, hogy bejössz egy búcsúpohárra.

Elfordulok, és a könyökhajlatomba köhögök. Nem tudom elhinni, hogy ez után az übergáz este után még mindig érdeklődik irántam.

– Ezt inkább el kellene halasztani, figyelembe véve, hogy nem vagyok jól. Nem akarom, hogy te is megbetegdj.

– Nem csak a számon csókolhatsz meg.

Legszívesebben leültetném, és előadást tartanék neki az önbecsülésről. Nem hiszem el, hogy felajánlkozik nekem azok után, hogy megcsókoltam valaki mást – véletlenül vagy sem.

– Én általában azzal kezdem, de most nem tűnik jó ötletnek, mert rosszul érzem magam. Te nem így gondolod?

Felsóhajt, és végigsimítja a mellkasomat. – Azt hiszem, igen. Ráérsz jövő héten? Addigra biztos jobban leszel.

– A héten üzleti útra megyek, de hívlak majd, ha visszajöttem. – Baromi kínosan érzem magam, de remélem, hogy ez nem látszik az arcomon.

– Oké! – feleli lelkesen.

Hagyom, hogy megöleljen, és amikor meg akar csókolni, az arcomat fordítom felé.

Megvárom, hogy bemenjen, majd elindulok az autó felé – teljesen érthetetlen számomra, hogy Brittany miért érdeklődik még mindig irántam.

Ahogy beülök, és elindulunk hazafelé, arra a nőre gondolok, akit megcsókoltam. Mindenképpen ki kell derítenem, hogy ki ő, hogy virágot küldhessek neki, és talán egy doboz C-vitamint, amiért véletlenül letámadtam.